

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/168/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117221307
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117221307.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcov: 1. H. F., nar. X.X.XXXX, adresa T., T. XX/X, 2. H. F., nar. X.XX.XXXX, adresa tamtiež, 3. W. L., nar. XX.XX.XXXX, adresa T., E. XXXX/XX, všetci žalobcovia zastúpení advokátom: JUDr. Milan Čápka, so sídlom Bratislava, Grösslingova 6-8, proti žalovaným: 1. EsoFin, s.r.o., so sídlom Žilina, Jána Milca 34, IČO: 46 736 450, 2. VERSLUN, s.r.o., so sídlom Žilina, Daniela Dlabača 35, IČO: 50 439 782, obaja žalovaní zastúpení advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária Hagara-Hagarová, s.r.o., so sídlom Žilina, Daniela Dlabača 35, o určení, že tu právo nie je, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 19C/68/2017-161 zo dňa 27.3.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným 1 a 2 priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z toho, že medzi stranami nebolo sporné, že predmetná zmluva o úvere a predmetná záložná zmluva boli písomne uzavreté, Zmluva o úvere (č.l. 13 spisu) bola uzavretá dňa 30.10.2015 medzi žalovaným 1. ako veriteľom a žalobcom 3. ako dlžníkom, predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 36.240,- eur, konečná splatnosť úveru bola dňa 30.10.2016. Žalobca 3. ako dlžník, je v zmluve označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského registra. Ako účel úveru je v zmluve vedené: „Účelový prevádzkový podnikateľský úver“. Na základe zmluvy boli žalobcovi 3. poskytnuté finančné prostriedky v uvedenej výške. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bolo zriadené záložné právo na predmetnú nehnuteľnosť, ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - žalobcov 1. a 2., ktorí sú starými rodičmi žalobcu 3. Záložné právo bolo zriadené Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnosti (č.l. 20) uzatvorenou dňa 30.10.2015 medzi žalovaným 1. ako záložcom a žalobcami 1. a 2. ako záložnými veriteľmi a tiež zmienkou vystavenou dlžníkom, avalovanou záložcom na zmenkovú sumu 44.937,60 EUR, splatnú 30.10.2016. Žalobca 3. nebol schopný úver splácať, preto žalovaný 1. dňa 2.5.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť dlhu a vyzval žalovaného 3. na zaplatenie pohľadávky. Dňa 21.7.2016 bola medzi žalobcom 3. a spoločnosťou EsoFin spísaná Dohoda osoby oprávnenej a osoby povinnej o uznaní záväzku a súhlase s exekúciou a vykonateľnosťou, vo forme Notárskej zápisnice (č.l. 114-126), v ktorej je W. L. (žalobca 3.) označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského registra. W. L. uznal dlh voči spoločnosti EsoFin, s.r.o., vyplývajúci z uzavretej Zmluvy o úvere zo dňa 30.10.2015, rovnajúcej sa sume istiny dlhu, t.j. 36.240,- eur spolu s príslušenstvom (vyčíslené v Notárskej zápisnici). Prílohou Notárskej zápisnice je i Osvedčenie o živnostenskom oprávnení W. L. (čl. 122) Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi žalovaným 1. a žalovaným 2. dňa 25.8.2016 došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalovaného 2. (vyplýva z Oznámenia o postúpení pohľadávky -

čl. 40), ktorý listom zo dňa 12.10.2016 (čl. 41) oznámil žalobcovi 3., že s ohľadom na skutočnosť, že si plnil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere iba čiastočne, pristupuje ako veriteľ a súčasne ako záložný veriteľ k výkonu záložného práva k predmetu zálohu.

3. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že medzi stranami bolo sporné, či zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, kedy by sa mal tento vzťah posudzovať v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami vzťahujúcimi sa na spotrebiteľov, keď žalobcovia poukazovali na skutočnosť, že „údaje ohľadom osoby dlžníka uvedené v zmluve nie sú podstatné, teda nie je podstatné, že je označený ako podnikateľ, podstatná je skutočnosť na čo bol predmetný úver poskytnutý, je zrejmé, že v danom prípade nebol poskytnutý na podnikateľské účely ale na vyplatenie záväzkov, ktoré s podnikaním nesúviseli, preto nemožno mať za to, že i keď je v zmluve uvedené, že je uzavretá podľa Obchodného zákonníka sa jedná o takúto zmluvu.“ Žalobcovia mali za to, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou a ako taká je neplatná, nakoľko veriteľ využil tieseň a neľahkú životnú situáciu žalobcu 3, čo je v rozpore s dobrými mravmi a v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníku je taký právny úkon, ktorý sa prieči dobrým mravom, neplatný; zmluva je uzatvorená medzi veriteľom - podnikateľom, ktorý nemal povolenie Národnej banky Slovenska na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dlžníkom - fyzickou osobou, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti ale uspokojuje svoje individuálne potreby; jej uzavretie bolo sprostredkované fyzickou osobou - podnikateľom Bc. U. U., ktorý nemal oprávnenie vykonávať voľnú živnosť - sprostredkovať poskytovanie úverov alebo pôžičiek. Žalobcovia mali za to, že keďže Zmluva o záložnom práve má povahu akcesorického záväzku, ktorý trvá popri hlavnom záväzku a je od neho závislý, nemohla platne vzniknúť ani Zmluva o záložnom práve k nehnuteľnosti, keďže Zmluva o úvere je neplatná.

4. Rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § Civilného sporového poriadku (zák. č. 160/2015 Z.z. - ďalej len CSP), § 497 a § 499 Obchodného zákonníka (zák. č. 513/1991 Zb.) a § 151a a § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len OZ).

5. Súd sa prvotne zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu a dospel k záveru, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na určení existencie záložného práva a to vzhľadom na skutočnosť, že majú za to, že záložná zmluva je neplatná, predmetná žaloba je tak prostriedkom odstránenia neistoty právneho postavenia žalobcov, keď žalovaný 2. ako záložný veriteľ začal realizovať výkon záložného práva.

6. Následne súd prvej inštancie dospel k záveru, že z predmetnej Zmluvy o úvere jednoznačne a nepochybne vyplýva, že žalobca 3. zmluvu uzavrel ako fyzická osoba podnikateľ, keď v zmluve je ako dlžník označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského registra. V žiadnej časti zmluvy o úvere nie je uvedené samostatne meno a priezvisko žalobcu 3., ale vždy výlučne s dodatkom, že sa jedná o podnikateľa, alebo že sa jedná o jeho obchodné meno. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcov, že pre posúdenie o aký úver sa jedná nie je podstatné ako je dlžník v zmluve označený, ale podstatné je na čo je úver poskytnutý. Podľa súdu, skutočnosť, že žalovanému 1. ako v tom čase veriteľovi, muselo byť podľa žalobcov zo zmluvy a z predložených dokladov k zmluve zrejmé, že finančné prostriedky budú použité na uspokojenie súkromných individuálnych záujmov dlžníka - žalobcu 3., nemôže viesť k záveru, že predmetná úverová zmluva je v skutočnosti zmluvou spotrebiteľskou, keď žalobca 3. jednoznačne vystupoval v tomto zmluvnom vzťahu ako podnikateľ, čo následne potvrdil i uznaním predmetného záväzku v notárskej zápisnici, kde opätovne vystupoval ako fyzická osoba podnikateľ. Pri uzavretí zmluvy o úvere poskytnutom podnikateľovi nie je povinnosťou veriteľa zaoberať sa jeho bonitou, ani tým, na čo skutočne finančné prostriedky použije, uvedené je na zodpovednosti dlžníka. Veriteľ nie je v takomto prípade povinný ani skúmať právne tituly na základe ktorých dlžník hradí z úveru záväzky a ich súvislosť s podnikateľskou činnosťou dlžníka. To, že dlžník, ktorý uzavrie úverovú zmluvu s tým, že úver je účelovým prevádzkovým podnikateľským úverom a tieto finančné prostriedky na tento účel nepoužije, je výlučne na zodpovednosti dlžníka, a to bez ohľadu na to, či o tom veriteľ mal alebo nemal vedomosť. Rovnako skutočnosť, že - uzavretie úverovej zmluvy bolo sprostredkované fyzickou osobou ktorá podľa žalobcov nemala oprávnenie sprostredkovať poskytovanie úverov alebo pôžičiek - je podľa názoru súdu pre rozhodnutie v predmetnej veci irelevantné, nakoľko podstatné je kto uzavrel samotnú zmluvu ako veriteľ a dlžník a samotný obsah zmluvy. Žalobcovia tiež tvrdili, že žalobca 3. uzavrel zmluvu vo finančnej tiesni, čo muselo byť žalovanému 1. z predložených dokladov známe. Súd napriek tomu, že úver nepovažuje za spotrebiteľský, považoval za potrebné uviesť, že o tejto skutočnosti (že zmluvu uzavrel vo finančnej tiesni) musel mať žalobca 3. vedomosť už v čase uzavretia úverovej

zmluvy, čo bolo dňa 30.10.2015. Je potom otázne, prečo žalobca 3. po bezmála 9-tich mesiacoch (dňa 21.7.2016) po uzavretí Úverovej zmluvy, po tom, ako veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (dňa 2.5.2016), uznal vo forme notárskej zápisnice opätovne ako fyzická osoba podnikateľ (o čom predložil notárovi i doklad - Osvedčenie o živnostenskom oprávnení) dlh i s príslušenstvom. Ak mal za to, že zmluvu uzavrel v tiesni a ako fyzická osoba, mal možnosť od zmluvy odstúpiť (§ 49 Občianskeho zákonníka), žalobca 3. naopak záväzok zo zmluvy o úvere uznal a zaviazal sa ho zaplatiť.

7. Vzhľadom na všetky tieto uvedené skutočnosti prvoinštančný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď mal za to, že domáhanie sa neplatnosti zmluvy o úvere a záložnej zmluvy nie je možné vyhodnotiť inak ako účelové konanie žalobcov s cieľom vyhnúť sa výkonu záložného práva.

8. Keďže súd mal nepochybne preukázané, že žalobca 3. uzavrel Úverovú zmluvu ako fyzická osoba podnikateľ, sú z vyššie uvedených dôvodov (že v danej veci sa jedná o účelový podnikateľský úver bez ohľadu na to, či žalovaný 1. mal alebo nemal vedomosť o tom na čo dlžník finančné prostriedky použil) irelevantné okolnosti uzavretia Úverovej zmluvy a informácie o tom, na čo mali byť použité prostriedky z úveru; aké bolo postavenie sprostredkovateľa zmluvy vo vzťahu k žalovanému 1.; aké informácie boli postúpené žalovanému 1. Preto súd nepripustil návrh žalobcov na dokazovanie a to výsluch p. U., štatutárneho zástupcu žalovaného 1. a žalobcu 3. za účelom preukázania týchto skutočností.

9. Žalovaní v 1. a 2. boli v konaní plne úspešní, preto im súd s použitím § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré sú žalobcovia povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne.

10. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podali prostredníctvom svojho advokáta odvolanie všetci žalobcovia, ktorým sa pri uplatnení odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP domáhali, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. V úvode zrekapitulovali, že pán U. U. zrejme pracujúci v prospech žalovaného 1, ktorého výsluch súd odmietol vykonať, pracoval ešte v roku 2011 až 2012 ako finančný agent pre pochybnú spoločnosť OVB Allfinanz Slovensko, a.s. s amorálnymi praktikami. Spoločnosť žalovaného 1, 2 a advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s.r.o. sú personálne prepojené osoby, prostredníctvom G. G. a advokáta Mgr. Ľubomíra Hagaru a nemožno vylúčiť, že poskytnutie úveru osobe, ktorá úver zjavne nebude schopná splatiť „je business modelom“ menovaných osôb, resp. amorálnou praktikou. Žalobkyňa je rómka, má len základné vzdelanie a v čase podpisu zmluvy o záložnom práve k jej bytu mala 67 rokov. Žalobca 2 je róm, v čase podpisu zmluvy mal takmer 71 rokov, pričom podľa lekárskeho nálezu psychiatricky MUDr. M. ešte z roku 2012 trpí demenciou a dezorientáciou s tým, že osobnosť pacienta je dementná. Žalobca 3 je róm, má základné vzdelanie a vnuk žalobcov 1 a 2, ktorému žalovaný 1 poskytol úver tak, že sumu 44.937,60 Eur mal splatiť v rámci 12 mesiacov po 3.744,88 Eur, čo je vyše štvornásobok priemernej hrubej mesačnej mzdy pre rok 2015, pričom žalovaný 1 si nijakým relevantným spôsobom neoveril jeho finančnú situáciu, resp. jeho reálne príjmy. Z dokladov, ktoré predložil žalobca 3 veriteľovi k preukázaniu výšky príjmu bolo zrejme, že nemôže dôjsť k riadnemu splneniu si povinnosti. Žalovanému 1 ako veriteľovi bolo teda už pri uzatváraní zmluvy ľahostajné, či bude žalobca 3 úver splácať, venoval svoju pozornosť len zabezpečeniu úveru nehnuteľnosťou, bytom sociálne znevýhodnených osôb žalobcov 1 a 2, teda evidentne s vidinou neodvratiteľnej budúcej dražby tohto bytu. V tejto súvislosti odkázal na nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS 650/2013-37 o potrebe všeobecných súdov uprednostňovať i také interpretačné výklady namiesto doslovného výkladu, ktoré umožnia spravodlivú úpravu práv a povinností medzi účastníkmi konania s tým, že prehnane formalistický postup vedie k sofistikovanému odôvodňovaniu zrejmej nespravodlivosti, čo predstavuje popretie základnej úlohy sudcu v každej ním posudzovanej kauze.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP - postup súdu porušujúci právo odvolateľa na spravodlivý proces - uviedol, že k tomuto právu patrí tiež právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Podľa odvolateľov súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku opomenul vyporiadať s tým, že žalobca 2 trpí demenciou, ako to uviedli na pojednávaní 27.3.2019 a podľa nálezu psychiatricky MUDr. M. z roku 2012 je jeho osobnosť dementná. Zároveň v tomto náleze psychiatricka uvádza, že vzhľadom na dlhodobý chronický charakter ochorenia je pravdepodobné, že rozhodnutie a konanie pacienta v minulosti bolo

ovplyvnené duševnou chorobou, pričom nie je predpoklad vyliečenia, ani výraznejšej úpravy stavu. Nedostatok spôsobilosti na právne úkony má pritom za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Súd sa s touto skutočnosťou nijako nevysporiadal. Súd sa tiež nevysporiadal s kľúčovou úlohou, ktorú vo veci zohral pán U. U. a uspokojil sa s tým, že žalovaní 1 a 2 sa od tejto osoby dištancovali, čo nemalo byť súdom akceptované bez výsluchu štatutárneho zástupcu žalovaného 1 a pána U.. Rozsudok tak nespĺňa atribút presvedčivosti vyžadovaný ust. § 220 ods. 2 CSP.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP - nevykonanie relevantných navrhnutých dôkazov - odvolatelia vyslovili presvedčenie, že práve výsluch G. G. štatutárneho zástupcu žalovaného 1 a výsluch U. U. by mohol ozrejmiť predpoklad, či pán U. vo veci pracoval v prospech a s vedomím žalovaného 1, resp. priamo na základe inštrukcií skupiny osôb. Poskytnutie podnikateľského úveru žalobcovi 3 bolo čisto formálne a v skutočnosti išlo o refinancovanie dlhu žalobcu 3 nemajúceho súvis s podnikaním, resp. o dražbu predmetného bytu.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP - nesprávne skutkové zistenia z vykonaných dôkazov - poukázal na to, že súd opomenul uviesť a vysporiadať sa so skutočnosťou, že v predmetnej úverovej zmluve sa v označení dlžníka okrem údajov súvisiacich s jeho podnikaním rovnako uvádza aj rodné číslo a adresa trvalého pobytu žalobcu 3, čo sú údaje, ktorými sa označujú spravidla nepodnikatelia.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP - nesprávne právne posúdenie veci - z komentára k Civilného sporovému poriadku zdôraznil, že štatút fyzickej osoby nemá pre posúdenie spotrebiteľa ako takého žiaden význam. Je potrebné vychádzať z tzv. skutočného účelu zmluvy, ktorým nie je, resp. nemusí byť účel formálne v zmluve deklarovaný. V prípade jasného preukázania existencie skutočného účelu zmluvy a teda i záväzku možno jednoznačne ustáliť, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah, záväzok a titul, ktorým je spotrebiteľská zmluva. Súdny dvor potvrdil líniu relevancie skutočného materiálneho statusu spotrebiteľa ako zmluvnej strany oproti v praxi dominantnému formalizovaniu označenia osoby v zmluve. Podľa odvolateľov uvedené názory obsiahnuté v odbornej literatúre sú evidentne v protiklade s názorom súdu v ods. 10 odôvodnenia rozsudku, kde dospel k záveru, že z predmetnej zmluvy o úvere jednoznačne a nepochybné vyplýva, že žalobca 3 zmluvu uzavrel ako fyzická osoba podnikateľ, keď v zmluve je ako dlžník označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m, a číslom živnostenského registra. Zo samotnej zmluvy a predzmluvnej korešpondencie je zrejmé, že predmetný úver mal byť použitý na úhradu nepodnikateľských záväzkov najmä žalobcu 3, ale aj záväzkov žalobcov 1 a 2. Z obsahu odôvodnenia rozsudku je podľa odvolateľov zrejмый formalistický prístup súdu k hodnoteniu dôkazov. Nakoľko súd rozhodol najmä s poukazom na to, že žalobca 3 bol označený IČO-m, avšak vôbec nebral na zreteľ skutočnosť evidentne zrejmu žalovanému 1 ešte pred uzatvorením zmluvy o úvere, teda, že úver má byť použitý na úhradu nepodnikateľských záväzkov, najmä žalobcu 3, ale aj žalobcov 1 a 2. Priamo zo zmluvy o úvere je zrejmé, že finančné prostriedky mal žalovaný 1 poukázať na 6 rôznych bankových účtov, z ktorých len jeden prináleží žalobcovi 3, pričom na tento účet bola poskytnutá iba suma 2.594,- Eur, z ktorej žalobca 3 hradil poplatky za poskytnutie úveru.

16. Žalovaní odvolanie nepodali. K doručenému odvolaniu žalobcov predložili prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, ktorým navrhli, aby krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a súčasne, aby zaviazal spoločne a nerozdielne žalobcovi 1, 2 a 3 k povinnosti uhradiť žalovanému 1 a 2 trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Podľa žalovaných právna argumentácia odvolateľov je argumentáciou opakujúcou sa a so všetkými relevantnými tvrdeniami žalobcov sa vysporiadal už Okresný súd Trnava v napadnutom rozhodnutí. Odvolatelia opakovane žiadajú o výsluch U. U., ktorý ale nikdy nebol zamestnancom, ani externým spolupracovníkom žalovaného 1 a z dôkazov predložených samotnými žalobcami vyplýva, že tento pracoval v prospech žalobcu 3 na základe ich vzájomnej dohody, ktorý mu aj uhradil odmenu. Jeho výsluch preto považujú za bezpredmetný. Podstatné pre posúdenie veci bol účel dohodnutý medzi veriteľom a dlžníkom v písomne uzavretej zmluve ako „účelový prevádzkový podnikateľský úver“. Argumentáciu odvolateľov založenú na opakovanom zdôrazňovaní príslušnosti žalobcov k rómskej etnickej skupine za súčasného zvýrazňovania veku, či vzdelania, je nevhodným pokusom o emotívnu manipuláciu prejednávanej veci zároveň nesúvisiacu s vecou. Z verejného facebookového profilu žalobcu 3 vyplýva, že v minulosti pracoval ako obchodník s cennými papiermi a dnes pacuje ako herec českej televízie, je aktívnym hudobníkom a podobne. Teda žalobcovia žili a žijú život bežného občana.

K zdravotnému znevýhodneniu žalobcu 2 žalovaní uviedli, že pripojené potvrdenie psychiatricku z roku 2012 samo osebe nie je spôsobilé vyvolať pochybnosti o zdravotnom stave žalobcu 2, teda, že by v čase vykonania predmetných právnych úkonov nebol spôsobilý na ich vykonanie. Jeho diagnózy nie sú bez ďalšieho podkladom pre záver o jeho nespôsobilosti k právnym úkonom. Ochorenia žalobcu 2 nie je možné považovať za ochorenia spôsobujúce jeho neschopnosť konať právne úkony, alebo že by viedli k strate jeho schopností posudzovať dôsledky takýchto konaní. Predložené zdravotné potvrdenia neobsahujú štandardné potvrdenie psychiatra o neschopnosti pacienta konať právne úkony a pochopiť ich obsah a rovnako neobsahujú ani odporúčanie psychiatra o potrebe podať návrh na pozbavenie spôsobilosti osoby k právnym úkonom. Podpis žalobcu 2 na zmluve bol riadnym spôsobom úradne overený pracovníčkou notárskeho úradu. U žalobcu 2 sa jedná iba o etizódne ochorenie, ktorého symptomatické prejavy sa síce vracajú, avšak nie sú trvalé. Za úvahu potom stojí aj otázka ako by malo byť hodnotené konanie najbližších osôb žalobcu 2, ktorí museli o zdravotnom stave vedieť a napriek tomu zabezpečili, aby sa podpísal na zmluve o zriadení záložného práva a jeho podpis bol následne úradne overený. Ako je tiež možné, že tento žalobca udelil plnú moc na zastupovanie v tomto konaní advokátovi. Z facebookového profilu žalobcu 3 tiež vyplýva, že jeho starý otec žalobca 2 žije aktívnym spôsobom života, zúčastňuje sa rodinných osláv, jubileí, venuje sa vnúčatám a podobne. Tvrdenia o zdravotnom stave žalobcu 2 sú len ďalším z radu účelových tvrdení žalobcov, ktoré sú súčasťou ich snahy o zbavenie sa povinnosti, resp. snahy vyhnúť sa výkonu záložného práva. Podľa žalovaných súd prvej inštancie správne vyhodnotil situáciu a správne zamietol návrh právneho zástupcu žalobcov, ktorým mal preukazovať spôsobilosť H. F. k právnym úkonom. Žalovaní tiež poukázali na to, že v žiadnej časti posudzovanej zmluvy o úvere nie je uvedené označenie dlžníka samostatne iba s dátumom narodenia alebo rodným číslom, alebo ako fyzická osoba nepodnikateľ. Naopak, v každej časti zmluvy je označený ako podnikateľ a zodpovedal tomu aj zmluvnými stranami dohodnutý účel poskytnutého úveru. Doplňujúci údaj o rodnom čísle dlžníka nebol ani len hypoteticky spôsobilý k tomu, aby vyvolal omyl kohokoľvek o tom, že zmluvnou stranou by mohol byť spotrebiteľ. Právna argumentácia odvolateľov je založená iba na selektívnom výbere im vyhovujúcich častí odbornej literatúry bez ohľadu na súvislosti a danosti prejednávanej veci alebo na vývoj právnej praxe a dlhodobú a ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. V tejto súvislosti považovali za potrebné poukázať na to, že práve napadnutý rozsudok je v súlade s konštantnou rozhodovacou činnosťou súdov a samotní žalobcovia toto v odvolaní ani nespochybnili, ani raz sa nevyjadřili k otázke pripravenosti dlžníka vrátiť čo i len istinu dlhu 36.225,- Eur a to napriek tomu, že za štyri roky vrátil veriteľovi iba 15,- Eur.

18. Žalobcovia vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému vyjadreniu žalovaných k odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zastúpenia uviedli, že sú presvedčení, že výsluch pána U. je potrebný, nakoľko popíše skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu, ktoré predchádzali uzatvoreniu predmetnej zmluvy o úvere, ako aj skutočný úmysel žalovaného 1. Chápu, že žalovaní majú obavu z jeho výsluchu a preto žiadajú, aby sa neuskutočnil. K finančnej situácii žalobcu 3 uviedli, že nemá stabilné zamestnanie, jeho príjem pozostáva z účasti na komparzoch v Českej televízii, pričom ide o prácu, ktorá nie je stabilná. Ak by žalovaný konal so starostlivosťou riadneho hospodára, tak by úver žalovanému 3 neposkytol a neriešil by otázku prečo došlo k úhrade len 15,- Eur. Konanie žalovaného 1 nasvedčuje tomu, že jeho zámerom bolo vytvoriť situáciu omeškania, ktoré vyústi do dobrovoľnej dražby a odňatiu obydľia žalobcom 1 a 2, ktoré konanie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a nemôže požívať právnu ochranu. V tejto súvislosti poukázal na niektoré state z rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 17Co/14/2017. K vyjadreniu k zdravotnému znevýhodneniu žalobcu 2 uviedli depresívna porucha ťažkého stupňa F32.2. a zmiešaná demencia F01.9 sú ochorenia dlhodobého charakteru, pri ktorých nie je predpoklad vyliečenia, ani výraznej úpravy stavu a teda pacient nie je spôsobilý kedykoľvek rozpoznať následky svojho konania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok ÚS ČR sp. zn. 30Cdo 979/2013, z ktorého zdôraznil, že pre posúdenie čo je duševná porucha má zásadný význam odborné lekárske stanovisko prezentované znaleckým posudkom, ktorý je jedným zo základných dôkazných prostriedkov v konaní, v ktorom má byť rozhodnuté o spôsobilosti človeka robiť právne úkony. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/373/2015 podľa ktorého je vecou konkrétneho posúdenia, či osoba konala v prechodnej alebo trvalej duševnej poruche, pričom postačuje aj prechodná duševná porucha. Žalobcovia ponechali na posúdení súdu, či pri posúdení zdravotného stavu žalobcu 2 nariadi osobitné dokazovanie. Vzhľadom na to, že žalobcovia 1 a 3 sami nedisponujú dostatočným vzdelaním, resp. skúsenosťami, neupozornili svojho právneho zástupcu na zdravotný stav žalobcu 2 ihneď po prevzatí právneho zastúpenia, ale až tesne pred pojednávaním. Že sa nejedná o prechodnú záležitosť preukazuje aj fakt, že žalobca 2 je nepretržite v ambulantnej psychiatrickej starostlivosti pod medikamentmi. K preukázaniu tejto skutočnosti pripojili aktuálnu informáciu zo zdravotnej dokumentácie.

Pokiaľ ide o fotografie žalobcu 2 na sociálnej sieti facebook, uviedli, že sa jedná o staršie fotografie, pričom na oslavách na Silvestra 2012 bol žalobca 2 privezený a zdržal sa približne hodinu a potom bol odvezený domov. Pokiaľ poukázali na príslušnosť žalobcov k rómskej etnickej skupine, chceli poukázať na to, že v prípade žalobcov sa jedná o osoby, ktoré sú jednoduchými ľuďmi so základným vzdelaním a ich finančná gramotnosť je na nízkej úrovni, navyše žalobca 3 v čase uzatvárania zmluvy sa nachádzal v tiesni. Ak sa má dosiahnuť spravodlivá úprava práv a povinností, tak referenčným kritériom je tzv. súhrn všetkých okolností prípadu vrátane etnika, ako aj vedomosti a zručnosti, ktorými strany disponujú. Preto považovali za potrebné poukázať aj na túto skutočnosť.

19. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. a/ CSP).

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným odvolacou argumentáciou uplatnenou žalobcami bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru o potrebe zamietnutia v celom rozsahu žaloby o určenie, že záložné právo na základe zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti uzatvorenej medzi žalobcami 1 a 2 a žalovaným 1 k bytu nie je a tiež, že práva vyplývajúce zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom 3 a žalovaným 1 nie sú. Zároveň bolo potrebné zo strany odvolacieho súdu posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil takého nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň, či súd nedôvodne nevykonal žalobcami navrhnuté dôkazy.

22. K námietke odvolateľov, že súd sa opomenul vyporiadať so skutočnosťou, že žalobca 2 trpí demenciou, je potrebné uviesť, že na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 27.3.2019 právny zástupca žalobcov až v rámci záverečnej reči iba poukázal na to, že žalobca 2 trpí demenciou, bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia, či vyvodenia dopadu na danú vec. Návrhy na preukázanie tohto tvrdenia nenavrhol žiadne.

23. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania v sporovom konaní je ustanovenie § 132 ods. 1 CSP v spojení s § 185 a nasl. CSP. Uvedené ustanovenia stanovujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

24. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská, pokiaľ teda žalobcovia tvrdili, že žalobca 2 bol v čase podpisu predmetnej zmluvy dementný, z čoho zrejme vyvodzovali jeho nespôsobilosť na tento právny úkon, bolo ich povinnosťou na toto tvrdenie predložiť alebo navrhnúť dôkazy. Keďže sa tak nestalo, a žalobcovia ohľadne tohto svojho tvrdenia tým pádom neunesli dôkazné bremeno, nebolo potom nevyhnutným, aby sa súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku osve vysporiadaval s danou otázkou, osobitne aj preto, že v rámci predmetného prednesu nebolo ani tvrdené, že žalobca 2 trpel demenciou i v čase podpisu predmetnej zmluvy.

25. Žalobcovia na preukázanie tohto svojho tvrdenia predložili až v odvolacom konaní ako listinný dôkaz - lekársky nález psychiatricky MUDr. H. M. zo dňa 25.2.2012, z ktorého vyplýva, že žalobca 2 je dementný a je pravdepodobné, že jeho rozhodnutie a konanie v minulosti bolo ovplyvnené duševnou chorobou. Predmetný listinný dôkaz ako prostriedok procesného útoku zo strany žalobcov nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom zároveň nebola splnená žiadna z podmienok podľa písm. a) až d) ust. § 366 CSP, v dôsledku čoho túto novotu v odvolacom konaní nebolo možné uplatniť a nebolo možné na ňu prihliadať. Uvedené sa týka rovnako výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 2 zo dňa 11.2.2019 a 16.7.2019, ktorý žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zastúpenia predložili dodatočne až po podaní odvolania.

26. S poukazom na vyššie uvedené je potom potrebné uzavrieť, že žalobcovia neunesli svoje dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia nespôsobilosti žalovaného 2 na predmetný právny úkon - uzavretie zmluvy o záložnom práve k bytu z roku 2015.

27. Žalobcovia v priebehu prvoinštančného konania navrhli dôkaz výsluchom svedkov U. U. - sprostredkovateľa úveru a G. G. - konateľa žalovaného 1. Súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal, čo zdôvodnil tým, že bolo nepochybne preukázané, že žalobca 3 uzavrel úverovú zmluvu ako fyzická osoba podnikateľ, jedná sa teda o účelový podnikateľský úver bez ohľadu na to, či žalovaný 1 mal alebo nemal vedomosť o tom, na čo dlžník finančné prostriedky použil, preto považoval za irelevantné okolnosti uzavretia úverovej zmluvy, informácie o tom, na čo mali byť použité prostriedky z úveru, aké bolo postavenie sprostredkovateľa zmluvy vo vzťahu k žalovanému 1, a aké informácie boli postúpené žalovanému 1.

28. Z obsahu spisu, už z obsahu samotnej žaloby a jej príloh, ale vyplýva, že žalobca 3 celý zmluvný vzťah so žalovaným 1 dojednával výlučne prostredníctvom sprostredkovateľa U. U., ktorý bol žalobcom 3 aj informovaný na pokrytie akých nepodnikateľských dlhov žalobcov 1 až 3 bude predmetný úver použitý, aj že má byť poukázaný na šesť rôznych účtov, z ktorých len jeden patril žalobcovi 3, z ich e-mailovej komunikácie tiež vyplýva, že sprostredkovateľ potom žalobcovi 3 priamo predložil zmluvu o záložnom práve, návrh na vklad, zmenku, aj predmetnú zmluvu o úvere predvyplnené na spoločnosť žalovaného 1 ako veriteľa, ako aj to, že priamo v úvere je obsiahnutá odmena pre pána U. za sprostredkovanie 1.000,- Eur. Pri podpise na notárskom úrade bol prítomný konateľ žalovaného 1 G. G., pán U. a žalobcovia 1 až 3. Vyššie uvedené skutočnosti potom nasvedčujú tomu, že medzi spoločnosťou žalovaného 1 ako veriteľom z predmetného úverového vzťahu a pánom U. ako sprostredkovateľom mohol existovať zatiaľ bližšie nezrejmý vzťah, v rámci ktorého pán U. sprostredkoval uzavretie daných zmlúv pre žalovaného 1.

29. V úverových vzťahoch môže nastať situácia, že spotrebiteľ, ktorý má v určitých prípadoch eminentný záujem na kontrahovaní, účelovo uvedie dodávateľa do omylu v otázke svojho nespotebiteľského štatútu, pričom následne v priebehu trvania zmluvy sa začne účelovo dovolávať spotrebiteľskej ochrany. Keby v takomto prípade bolo hodnoverne v súdnom konaní preukázané, že spotrebiteľ uviedol dodávateľa do omylu už v čase vzniku záväzku, spotrebiteľský štatút a ochrana spotrebiteľa mu patriť nebude. Tento záver ale nemôže platiť vtedy, ak sa akýmkoľvek spôsobom na konaní takéhoto dlžníka zúčastňuje veriteľ, teda ak vyvolá alebo iným spôsobom, či už priamo alebo nepriamo motivuje osobu vydávať sa v čase kontrahovania za podnikateľa a žiadať podnikateľský úver. Ozrejmienie tejto skutočnosti na základe uvedeného v predmetnom konaní bolo preto nevyhnutným predpokladom pre prijatie záveru, či v danom prípade išlo o spotrebiteľský vzťah, spotrebiteľskú zmluvu o úvere, resp. či žalobca 3 mal postavenie spotrebiteľa, v zmysle § 52 ods. 1 a 4 OZ.

30. Vychádzajúc z vyššie popísaných tvrdení žalobcov podložených nimi predloženými listinnými dôkazmi pritom nie je vylúčené tvrdenie žalobcu 3, že na uzavretie predmetnej zmluvy o podnikateľskom

úvere bol navedený resp. motivovaný cez pána U. priamo či nepriamo žalovaným 1. Odvolací súd bol preto toho názoru, že vykonanie žalobcami navrhnutého dôkazu výsluchom svedkov A. U. a konateľa žalovaného 1 G. G. k okolnostiam uzatvárania zmlúv bolo nevyhnutne potrebné a tieto dôkazy neboli nadbytočné. Nebolo preto dôvodným aby sa súd prvej inštancie uspokojil iba s tým, že žalovaný 1 a 2 sa od osoby Norberta U. dištancovali. Za popísaných okolností sa predbežne javí potrebný aj výsluch žalobcu 3, podľa okolností príp. aj žalobcov 1 a 2 (§ 295 CSP), k okolnostiam vzniku predmetného vzťahu, ktorí pred súdom dosiaľ vo veci nevypovedali.

31. Ďalšie odvolacie argumenty, s poukazom na uvedené vyvolávajúce potrebu zrušenia preskúmaného rozsudku, odvolací súd považoval za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ktorých doplnenie odvolacím súdom nie je účelné, zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude vykonať žalobcami navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov Norberta U. a G. G., podľa okolností zväžiť výsluch samotného žalobcu 3, prípadne aj žalobcov 1 a 2, k okolnostiam uzavretia predmetného zmluvného vzťahu. Po vyhodnotení celého vykonaného dokazovania a právnom posúdení veci je potrebné, aby súd prvej inštancie vo veci znova rozhodol, pričom v novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

34. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).